

İyilik ile Kötülük



Çok uzak diyarlarda Kızılderililerin yaşadığı bir ülke varmış. Burada barış içinde yaşarlarmış. Bir gün Kızılderililerin bilge reisi, evinin önünde torunuyla oturmuş, biraz ileride birbirleriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izliyorlardı.

Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı. Bilge reisin on iki yaşındaki torunu, kendini bildi bileli o köpekler dedesinin evinin önünde boğuşup dururlardı.

Dedesinin devamlı gözü gibi baktığı, yanından hiç ayırmadığı iki büyük kurt köpeğiydi bunlar.

Çocuk, evin korunması için bir köpeğin kafi olduğunu düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden gereksinim duyduğunu ve renklerinin neden ısrarla siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık.

O merakla, sordu dedesine;

-“Dedeciğim, neden iki tane köpeğimiz var ve renkleri sadece siyah ve beyaz?”

Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını okşadı ve;

– Onlar, benim için iki semboldür yavrucuğum!

– Neyin sembolü? diye sordu çocuk.

– İyilik ile kötülüğün sembolü evlat. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük de içimizde sürekli mücadele halinde. Onları izledikçe ben hep bunu düşünürüm, onun için de yanımda tutarım onları.

Çocuk;

– Mücadele varsa bu mücadelenin bir de kazananı olmalı, diye geçirdi içinden.

Ve her çocuk gibi bitmeyen suallerine bir yenisini ekledi:

– Peki, dedi. Sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?

Bilge reis, yoğun bir tebessümle baktı torununa:

– Hangisi mi evlat? Ben hangisini daha iyi beslersem ve onun peşinden gidersem!

Kıssadan hisse: Ne ekersen onu biçersin.